

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοσὶν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἰουνίου πρώτη
καὶ πολέμων κρότοι.

Χίλια διακόσα πενήντα κι' ἐνιά,
πάλι τὸν Ἀρη κυτῶ τὸν φονιά.

**Μὲ παιᾶνας χαρμοσύνους
γὰρ τοὺς δρῶ τοὺς Κωνσταντίνους.**

Δρῶ Κωνσταντῖνοι σήμερα φτερόνουνε τὸ γένος,
ἕνας ποῦ ζῇ προσκυνητὸς κι' ἕνας μαρμαρωμένος.

Καὶ σήμαντρο χαρμόσυνο
καλεῖ γὰρ τὸ μνημόσυνο
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παλαιοῦ, ποῦ τὸν δοξάζουν θρύλοι
κι' ἀθάνατη μᾶς ἄφησε τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

Δρῶ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν Λαὸς, Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
τὸν ἕνα, ποῦ μαρμάρωσε μιὰ μέρα μὲς' στὴν Πόλι,
τὸν ἄλλον, ποῦ ζωντάνεψαν καὶ μάρομαρ σιμά του,
ποῦ σὰν πουργούλισμα πουλιοῦ μοιάζει τὸ περασμά του,
κι' ἐκδικητὴς ἐπέταξε μὲς' στῆς σκλαβιάς τὸν θρῆνο
γι' αὐτόν, ποῦ μνημονεύεται' στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Χαρὰ' στον, ποῦ μαρμάρωσε μὲ τὸ σπαθὶ' στὸ χέρι
κι' ἐφύσησε πνοὴ ζωῆς σὲ πεθαμμένα μέρη.

Χαρὰ καὶ' στὸν ἐκδικητὴ,
ποῦ τοῦ φωνάζουνε Στρατοί:
χίλιαι φοραὶς σπολλάτη σου.

Σοῦ στρώνουν δάφνινα κλαδιά,
κι' ἔχεις τοῦ γένους τὴν καρδιὰ
ἀτίμητο Παλάτι σου.

Δρῶ Κωνσταντίνους τραγουδοῦν σὲ ξέραις κι' ἀκρογᾶλια,
κι' οἱ δρῶ πετοῦν μὲ τὸν Ἀἰτό, ποῦ χεὶ τὰ δρῶ κεφάλια,
καὶ στήνουν ἄγαλμα τρανὸ
μαρμαροσκαλισμένο
σὲ Κωνσταντῖνο ζωντανὸ
καὶ σὲ μαρμαρωμένο.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

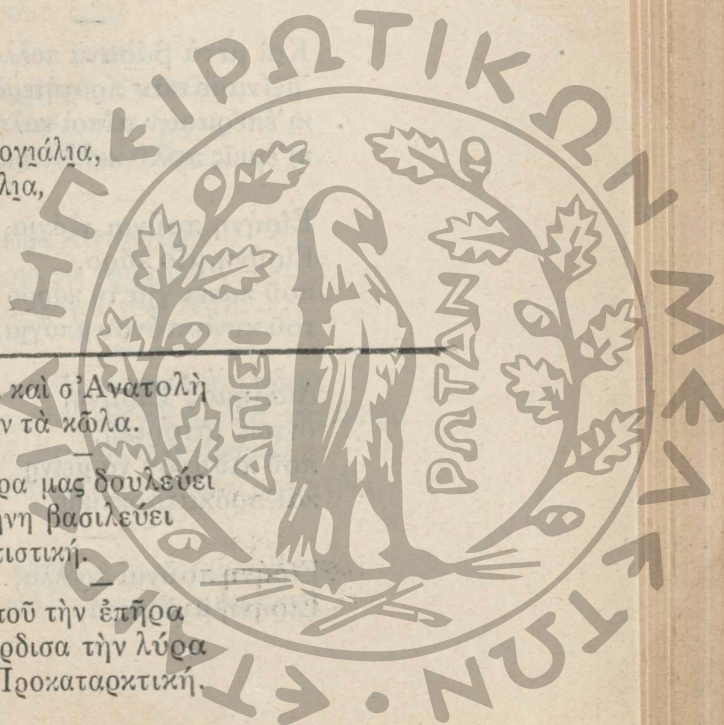
Α'.

Φ. — Λοιπὸν ἀρχίνα, Περικλῆ, νὰ ψάλῃς τὴν Εἰρήνην,
ὅπου τὸ πᾶν λαμπρύνει.
Ψάλε τὴν περὶ καλλὴ, ψάλε τὴν τὴν μαριόλα,
ὅπου πρὸς χάριν τῆς πολλοὶ

σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολὴν
ἐτίναξαν τὰ κῶλα.

Ἡ μοῖρα μας δουλεύει
κι' Εἰρήνην βασιλεύει
ἐκπολιτιστικῇ.

Χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
κι' ἐκούρδισα τὴν λύρα
'στὴν Προκαταρκτικῇ.

Ειρήνη τιμημένη
και λευκοφορεμένη,
πεντάμορφη, πανόρηθα.

Σὺ τώρα καταυγάζεις
και κάθε λύπη βγάζεις
και κάθε στενοχώρια.

Ειρήνη τοῦ Λονδίνου,
κατόπιν τόσου θρήνου
ποιὸς δὲν σὲ τραγουδεῖ;

Παντοῦ γὰρ σὲ χαρὰ
κι' ὁ κόσμος λαχταρᾷ
τὴν χάρι σου νὰ δῇ.

Φίλε Περικλέτο,
ποῦ μὲ γνώσιν κρίνεις,
κύτταξε μπαλέτο
πηδηκτῆς Εἰρήνης.

Ἔλα' στὰ σωστά σου
κι' ὅλα τᾶρματά σου
κρέμαστα' στὸ ράφι.

Ψάλε τὴν Εἰρήνη,
ποῦ τὸ πᾶν φαιδρύνει
κι' ἂν δὲν ὑπεγράφη.

Εἰρήνη περιπόθητος και μὲ καρποὺς πλουσίους:
Γκόντεμ! ὁ Γκρέϋ φώναξε πρὸς τοὺς πληρεξουσίου,
ἢ θὰ τὴν υπογράψετε, τοὺς εἶπε, πέρα πέρα,
ἄλλοιως ὁ γέρο διάβολος σᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

Κι' ἐκεῖνοι τότε ἐβράλανε νερό μὲς' στὸ κρασί
και πάντες τὴν ὑπέγραψαν ἀμέσως κι' ὅπως ὅπως,
κι' ὁ Γκρέϋ, Περικλέτο μου, τοὺς εἶπε μὴ μερσί,
και δὲν ἐπῆγε κουτουροῦ τοῦ καθενὸς ὁ κόπος.

Και μετὰ βάσανα πολλὰ
ἔμειναν σὰν προτήτερα,
κι' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά,
κι' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

Εἰρήνη, ποῦναι τζόγια,
Εἰρήνη, μίο κάρο,
ποῦ κάνει γὰρ τὸ κάρρο
τοῦ κυνοκτόνου μπόγια.

Διάσημος Εἰρήνη,
ὄντως ἱστορικὴ,
ποῦ πιθανὸν νὰ μείνη
και προκαταρκτικὴ.

Εἰρήνη, ποῦναι τρέλλα,
Εἰρήνη μὴ χαρά,

ποῦ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα
φωνάζει γοερά.

Εἰρήνη μ' ἔνα χάλι
κοιλιάδος θρηνηδούσης,
Εἰρήνη μὲ κεφάλι
τρομακτικῆς Μεδούσης.

Εἰρήνη τῆς ἀνάγκης μὲ χίλια δρὸ σταγιᾶ,
Εἰρήνη κολλημένη' στὸν Ἄρη τὸν φονιᾶ.

Κι' ἀντὶ περιστερὰκι
χιονάτο νὰ φανῇ,
κρώζει φορικτὸ κοράκι
γὰρ σὰρ' ἀνθρωπινή.

Εἰρήνη, ποῦ γεμίζει μὲ γόους τὸν ἄερα,
Εἰρήνη, ποῦ μεγάλα καλὰ βυσοδομεῖ,
ποῦ φεύγει κι' ὁ Σκουλούδης ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
δίχως νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Νιζαμῆ.

Εἰρήνη, βρε ξευζέκη,
τοῦ κόσμου συφορέλια,
κι' ὁ Στόλος ξαναστέκει
ἔμπροστὰ' στὰ Δαρδανέλια.

Εἰρήνη μεγάλη,
ποῦ ρίχνει μπαροῦτι,
ποῦ πόλεμοι κι' ἄλλοι
θὰ βγοῦν ἀπὸ τοῦτη.

Εἰρήνη, ποῦ βρόντοι βροντοῦν σμερδαλέοι
σὲ πένθους κλανθιμῶνα,
Εἰρήνη, ποῦ λέει:
τὸ ξίφος ἀκόνα.

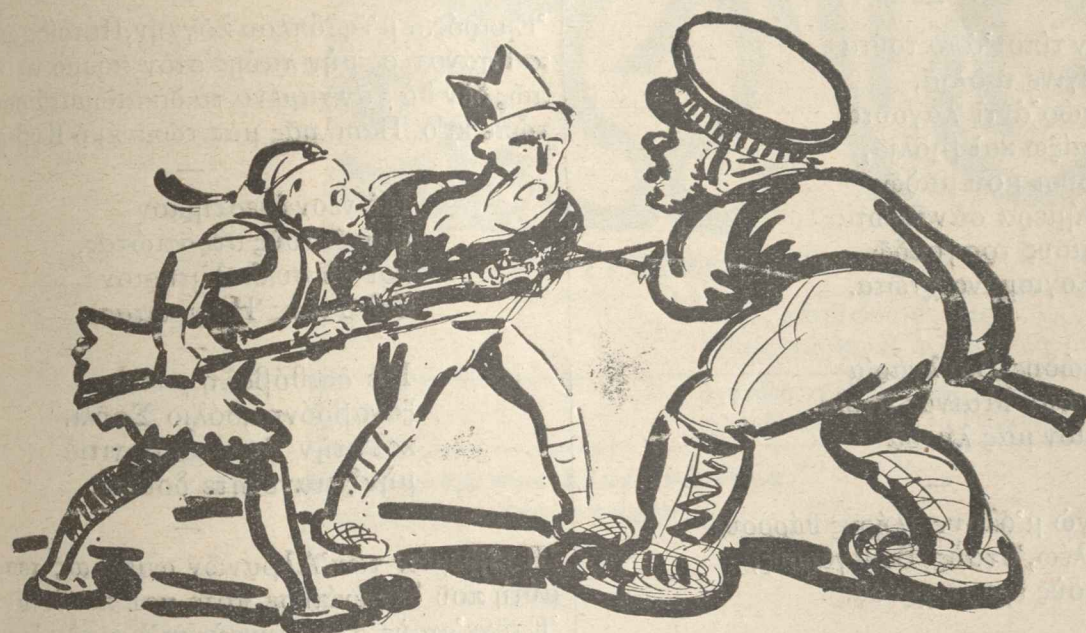
Εἰρήνη μὲ φούρια...
καθεὶς ὡς τὴν κλάψη...
Εἰρήνη καινούρια,
φωτὴ νὰ τὴν κάψη.

Εἰρήνη, ποῦ συγκρούσεις ἀκούω' στὰ Παγγαῖα
μαζὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους,
τοὺς προσφιλεῖς μας γλάρους,
ποῦ θέλουνε' δικὰ τὼν κι' ὅλα' μας τἀναγκαῖα.

Εἰρήνη, ποῦ σαλπίζει: κατὰ συμμάχων ἴτε,
Εἰρήνη, ποῦ κι' ὁ Γκέσωφ ἐκεῖνος παραιτεῖται,
ὁ Γκέσωφ ὁ φιλέλλην, ὁ τῆς Εἰρήνης στύλος
και τοῦ Λευτέρου φίλος,

Κι' ἔρχονται λένε τώρα
μὲ μιὰ μεγάλη φόρα
Γεννάδιεφ και Δάνεφ.

Ποῦ ξέρεις, πατριώτη,
πὼς σύμμαχοί μας πρότωι
εἶν' ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

Συνάντησις Συμμαχικῆ
κα' εἰλικρινῶς ἀδελφικῆ.

Ὁ φιλέλλην παραιτήθη
κι' ὁ Λευτέρης ἐλυπήθη,
ποῦ μ' ἀγάπη τραγουδοῦσε γὰρ τὸν Γκέσωφ ὁλοένα:
μάγια μοῦ' χεις καμωμένα
και τρελλαίνομαι γὰρ σένα.

Τὸν Γκέσωφ τὸν ἀγάπησα' στὸ Πρωθυπουργίλκι,
κι' ἦτανε φίλος λατρευτός,
και μ' ἔλεγε συχνὰ κι' αὐτὸς
τῆς γούνας του μανίκι.

Μιὰ μέρα, ποῦ προσκάλεσε' στὴν Σόφια του κι' ἐμένα,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, νὰ σοῦ πῶ,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, σ' ἀγαπῶ,
τρελλαίνομαι γὰρ σένα.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἄρπαξε, μ' ἐφίλησε' στὰ χεῖλη,
και μοῦπε μὲ γλυκερὰ φωνή:
ὁ, τι, Λευτέρη, κι' ἂν γενῇ,
θᾶμασε πάντα φίλοι,

Και τώρα, ποῦ θὰ κάναμε ξανά συνομιλία,
μ' ἀφίνει μόνο κι' ὁρφανό,
ἐγ' ὅμως δὲν τὴν λησμονῶ
τοῦ Γκέσωφ τὴν φιλία.

Π. — Εἰρήνη μὲ μαχαῖρι
και μ' ὅπλο ξεφαντόνει
κι' ἀγορία μᾶς κυττᾷ.

Εἰρήνης περισσότεροι
ἀπάνω σὲ κανόνι
περίτρομο πετᾷ.

Κι' ἐγώ, μωρὲ Σγαρίλιο,
βλέπω θολὸ τὸν ἥλιο,
θολὸ και τὸ φεγγάρι.

Και τώρα ξαναρχίζω
μαχαῖρα νὰ τροχίζω
γὰρ τὸν φονιᾶ τὸν Ἄρη.

Ἔλεγα πὼς Εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ τώρα
και θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ μὲ τὰ πολλὰ της δώρα.
Ἔλεγα πὼς Εἰρήνης ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ
και δὲν θὰ ξαναἰδοῦμε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

Ἔλεγα πὼς θὰ πάψῃ κι' ἡ κοσμοχαλασιὰ
και θὰ γενῇ δικαία κι' ἡ κάθε μοιρασιά,

καὶ πῶς δεσμοὶ στὸ μέλλον ἀδελφικῆς φιλίας
θὰ φέρουν τοὺς συμμάχους πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Πλὴν τίποτ' ἀπὸ τοῦτα
δὲν ἔγινε, τσολιᾶ,
καὶ τῶρ' ἀντὶ λαγοῦτα
νὰ παίξω καὶ βιολιά,
τὸ μοῦσι μου μαδῶ,
καὶ σήμερα σὰν πρῶτα
πολέμους τραγουδῶ
μὲ φλογισμένα χνῶτα.

Μανιώδης Βουλγαρία
πάλιν σὰν Μαινὰς ἀγρία
ἐναντίον μας λυσσᾷ.

Κι' ἐγὼ μ' ὅλους πλήρης θάρρους
ὄρσε, λέω, στοὺς Βουλγάρους,
ποῦ τοὺς ἔχομε χρυσᾷ.

Ὅρσε στὸν Σαβῶφ, ποῦ λέει πῶς τὰ πάντα θὰ σα-
[ρώση,

ποῦ κι' οἱ Σέρβοι περὶ τούτου
λὲν πῶς ἔχασε τὸν νοῦ του,
καὶ τὸν πόλεμο τὸν θέλει μόνο γιὰ νὰ σαβουρώσῃ.

Ὅρσε στὸν Θεοδωρῶφ
καὶ στὸν Ρέτσο τὸν Πετρώφ,
ποῦχει τόσο νταϊλίκι.

Καί, καθὼς παραληρεῖ,
βῆμα δὲν ὑποχωρεῖ
δίχως τὴν Θεσσαλονίκη.

Ὅρσε στὸν Γενναδιέφ,
ὄρσε καὶ στὸν Μαλινώφ,
ὄρσε σ' ὅλους τοὺς εἰς ἐφ,
ὄρσε σ' ὅλους τοὺς εἰς ὦφ.

Γ.

Φ. — Ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, τὸν ὄντως ἱερόν,
οἱ Βούλγαροι τὸν κάνουν ἀγῶνα μιαιρόν.

Νέον πολέμου μένος,
καὶ πάνοπλον τὸ γένος
ὀρθόνηται καὶ πάλιν
πρὸς μίαν νέαν πάλην.

Ἐμπρός... σὰν τῆς Βιρνάμης
τὸ δάσος προχωρεῖτε...

στοῦ γένους τὰς δυνάμεις,
στοῦ φρόνημα θαρρεῖτε.

Ἐμπρός... μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην, Πατρίδα, ξαναστάσου,
καὶ πάνοπλος μὴν παύης στὸν κόσμον νὰ κηρύττῃς
πῶς δὲν θὰ πᾶν χαμένα τὰ δικαιώματά σου...
τῶπε κι' ὁ Βασιλεὺς μας, τῶπε κι' ὁ Κυβερνήτης.

Μὲ νέον ἐγερτήριο
ξυπνῶ τοὺς στρατιώτας,
καὶ σὲ συλλαλητήριο
καλῶ τοὺς Ἡπειρώτας.

Μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ξαναβρόντα, δόλιο Σοῦλι,
καὶ στὴν Τουρκαρβανιτιὰ
μὴν ξαναγενῆτε δοῦλοι.

Ἡ κηδεμὼν τῶν Ἀλβανῶν φοβέρας τσαμπουνᾶ,
αὐτὴ ποῦ δὲν ἐνίκησε ποτὲ καὶ πουθενά.
Ἐπῆγε στοὺς Ἀβησσυνοὺς κι' ἐκεῖ τὴν εἰσιγύρισαν
καὶ δίχως ἀμελέτητα πολλοὶ φρατέλοι γύρισαν.

Ἦγγαν στὴν Τριπολίτιδα,
στὴν Κυρηναϊκή,
καὶ γαστροεντερίτιδα
ἐπάθανε κι' ἐκεῖ.

Καὶ μόλις πρὸς τὰ μέσα πᾶν ὁρμοῦν οἱ Βεδουῖνοι
καὶ τῶν φρατέλων μας ταῦτι τὰ κάνουν τελατίνι.

Ὅμως γιὰ νὰ ξεθυμάνω
τρέχω καὶ στὸν Τζουλιάνο,
τρέχω καὶ στὸν Τζιολίτι,
καὶ τοὺς χώνω μὲς στὴ μύτη
παληοκάλτσας Ἀρβανίτη.

Τῆς Ρώμης ὁ Μαρκήσιος σ' αὐτὴ τῇ φασαρίᾳ
τῆς Ρώμης ὀνειρεύεται τὴν κοσμοκρατορίαν,
μὰ λέγω πρὸς αὐτὸν κι' ἐγὼ, τῶν Ἀθηνῶν ὁ Κόμης
φουρτοῦνα σ' τὰ μπατζάκια σου, Μαρκήσιε τῆς Ρώμης.

Ἐσκοτώθη μὲς στὴν Πόλιν διαβόητος Βεζύρης,
ὁ Νεότουρκος φιλέλληνας, ὁ Σεφκὲτ ὁ κακομοίρης.
Κοῖμα, ποῦχε τόσο πόθο στὴν εὐγενικὴ καρδιά του
νὰ ξαπλώσῃ κι' ἐδῶ πέρα
τὴν αἰδα τοῦ μιὰ μέρα,
καὶ νὰ πίνῃ τὸν καφέ του δωρεάν στοῦ Ζαχαράτου.

Στὴν Τουρκία μεγάλη μπόρα...
τί θὰ γίνῃ; τί θὰ κάμῃ;
δίχως τὸν Σεφκὲτ τὸν βλάμη;

Μὰ κι' ἐγὼ τὸν κλαίω τώρα...
πάει τοῦ Σεφκὲτ τὸ φέσι...
Θεὸς σ' χωρέσει, Θεὸς σ' χωρέσει.